

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **A. S. G.**
sídlem X

zastoupen advokátem Mgr. Martinem Zikmundem
sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, 301 00 Plzeň - Východní Předměstí

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2020, č. j. 031898/2020/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh správního řízení

1. Městský úřad Dobříš, odbor správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) obdržel dne 16. 6. 2018 od Městské policie Dobříš oznámení o podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 199/2017 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tento přestupek měl

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

spáchat blíže nezjištěný řidič tím, že dne 15. 6. 2018 v 13:31 hodin v Dobříši, na ulici Pražská ve směru z centra, řídil motorové osobní vozidlo P. P. T., registrační značky X, rychlostí 67 km.h⁻¹, po započtení odchylky ± 3 km.h⁻¹ činila výsledná rychlost 64 km.h⁻¹, čímž došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti o 14 km.h⁻¹, neboť v daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost 50 km.h⁻¹. Rychlost byla změřena automatizovaným technickým prostředkem SYDO TRAFFIC VELOCITY, výrobní číslo GEMVEL0026. Přílohou předmětného oznámení byly následující podklady:

- Ověřovací list měřícího zařízení SYDO Traffic Velocity s datem zkoušky 25. 1. 2018 s dobou platnosti do 24. 1. 2019;
 - Fotografii vozidla P. P. T., registrační značky X doplněnou záznamem o naměřené průměrné rychlosti 67 km.h⁻¹ v ulici Pražská v Dobříši ve směru z centra v úseku dlouhém 218,7 metrů, v časovém intervalu 11 sekund, a to dne 15. 6. 2018 13:31:41,554; záznam je doplněn údajem „GEMVEL0026, ver1.0, poř. č. 20033“.
2. Správní orgán I. stupně zaslal žalobci na adresu jeho sídla ve Spolkové republice Německo výzvu k uhrazení částky 500 Kč obsahující též poučení o možnosti sdělit správnímu orgánu I. stupně údaje o totožnosti řidiče vozidla. Žalobci byla tato písemnost doručena dne 30. 7. 2017.
 3. Správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti řidiči žalobcem provozovaného vozidla. Usnesením ze dne 8. 1. 2019, č. j. MDOB 1075/2019/SLM, proto podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), projednávanou věc odložil.
 4. Dne 8. 1. 2019 správní orgán I. stupně vydal pod č. j. MMDOB 1081/2019/SLM příkaz (dále jen „příkaz ze dne 8. 1. 2019“), kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jelikož jako provozovatel motorového vozidla registrační značky P. P. T., registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, když se blíže nezjištěný řidič dopustil výše popsaného překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Proti příkazu ze dne 8. 1. 2019 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce (advokáta Mgr. Martina Zikmunda) odpor.
 5. Správní orgán I. stupně poté žalobci zaslal výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce této možnosti využil a dne 6. 2. 2019 se prostřednictvím svého zástupce seznámil se spisovou dokumentací, a současně požádal o lhůtu za účelem doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí.
 6. Podáním ze dne 8. 2. 2019 žalobce namítal, že svou vinu neuznává a že přestupkové řízení bylo vedeno nesprávně. Zdůraznil, že je německou obchodní společností založenou podle německého práva, neovládá češtinu, a proto mu měly být všechny zasílané dokumenty přeloženy do jeho mateřštiny, jinak mu nemůže být znám obsah procesních poučení. Namítal rovněž absenci listin, které by dostatečně dokumentovaly spáchání přestupku. Žalobce dále namítal, že měření rychlosti ve městě Dobříš probíhá v rozporu s judikaturou (konkrétně zmínil rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 as 185/2014 - 27, a ze dne 2. 4. 2008, čj. 1 As 12/2008 - 67), neboť je v něm angažována soukromá společnost, z čehož žalobce dovodil zájem na motivaci soukromého subjektu

vygenerovat co nejvíce přestupkových jednání za účelem získání majetkového prospěchu, což je v rozporu se základními principy právního státu. Žalobce rovněž namítal, že obecní policie nebyla oprávněna měřit rychlost, navíc měřicí zařízení bylo naistalováno v rozporu s instalačním manuálem a vykazovalo chyby při měření rychlosti. Navíc měřený úsek není ve spise zadokumentován, nadto byl zvolen v rozporu s požadavky judikatury, neboť jde o úsek přímý v zástavbě bez pohybu lidí. Z uvedených důvodů žalobce považoval měření rychlosti za neplatné.

7. Dne 14. 2. 2019 proběhlo u správního orgánu I. stupně další seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí za účasti zástupce žalobce. V průběhu tohoto úkonu byly do správního spisu doplněny tyto listiny:

- opatření obecné povahy Městského úřadu Dobříš o stanovení místní úpravy provozu na komunikacích ze dne 9. 9. 2015, č. j. MDOB 23748/2015/KOT, jež stanovilo místní úpravu spočívající v osazení dvou svislých dopravních značek IP 31A „měření rychlosti“ (včetně uvedení místa lokalizace těchto značek),
- grafické přílohy s mapovým zakreslením úseku s dopravními značkami „měření rychlosti“
- vyjádření Policie ČR ze dne 4. 9. 2015 konstatující zavedení měřeného úseku
- kupní smlouva a smlouva o poskytování záručního servisu ze dne 30. 11. 2015 uzavřená mezi městem Dobříš a společnostmi GEMOS CZ, spol. s r. o. a GEMOS DOPRAVNÍ SYSTÉMY, a. s., jejímž předmětem je závazek zmiňovaných společností dodat zařízení pro měření rychlosti a následně zajišťovat jejich provoz, přičemž dodávaným zařízením je SYDO Traffic Velocity; dále navazující servisní smlouva ze dne 23. 2. 2016 uzavřená mezi těmiž subjekty, včetně příloh specifikujících měsíční počet servisních hodin;
- seznam technických komponent měřicího zařízení SYDO Traffic Velocity uvádějící, že v lokalitě Dobříš, ulice Pražská, je od data 18. 1. 2016 rychloměr SYDO Traffic Velocity výrobní číslo GEMVEL0026;
- předávací protokol ze dne 31. 3. 2016 na rychloměr SYDO Traffic Velocity výrobní číslo GEMVEL0026 obsahující specifikaci umístění „Dobříš, Pražská ulice v úseku U Kodetky – Březová“

8. Podáním ze dne 19. 3. 2019 žalobce namítal, že nebyly vyvráceny jeho námitky uvedené v podání ze dne 8. 2. 2018. Současně rozvinul svou námitku o zainteresovanosti soukromých společností při výběru pokut ve městě Dobříš, poukázal přitom na množství technických zařízení ve městě a současně na obsah smlouvy ze dne 30. 11. 2015. Z toho dovodil, že město je motivováno generovat co nejvíce pokut, aby odůvodnilo vynakládání značných finančních prostředků na pořizování měřících zařízení. Měsíční platby města za záruční servis měřících zařízení žalobce vyhodnotil jako podíl soukromé společnosti na pokutách. Poukázal přitom na svou žádost o poskytnutí informací týkající se vynaložení těchto prostředků ve městě Dobříš. Rovněž rozporoval, že by měření rychlosti mohla provádět obecní policie, neboť jde o výhradní pravomoc Policie ČR. V závěru opět namítal nevhodné rozmístění měřících zařízení. Způsob získávání důkazů žalobce považoval za rozpor s principy právního státu.

9. Součástí správního spisu je odpověď Městského úřadu Dobříš ze dne 28. 3. 2019 na žádost žalobce o poskytnutí informací. Je zde poskytována informace, že ve městě Dobříš jsou umístěny celkem dva automatizované technické prostředky k měření rychlosti, a to SYDO

TRAFFIC VELOCITY umístěný v ulici Pražská, a dále UNICAM VELOCITY3 umístěný v úseku Plk. B. Petroviče. Dále je poskytována informace, že za rok 2018 město Dobříš vynaložilo na celkovou údržbu prvního ze zmiňovaných zařízení k měření rychlosti 649 033 Kč, druhé zmiňované zařízení bylo pořízeno za částku 1 303 241 zahrnující též veškerou údržbu po dobu pěti let.

10. Správní orgán I. rozhodnutím ze dne 1. 4. 2019, č. j. MDOB 7793/2019/SLM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 15. 6. 2018 v 13:31 hodin jako provozovatel vozidla P. P. T., reg. zn. X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, neboť neztotožněný řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích tím, že v uvedené době řídil uvedené vozidlo v obci Dobříš, okres Příbram na pozemní komunikaci č. II/114, ulice Pražská, v úseku mezi Křižovatkou s ulicí Březová a přechodem pro chodce u budovy č.p. 1666 ve směru z centra rychlostí 67 km.h⁻¹, kdy v daném místě je nejvyšší dovolená rychlost 50 km.h⁻¹, přičemž po odečtení tolerance byla jako nejnižší rychlost stanovena na 64 km.h⁻¹. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 700 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně vyšel z listinných podkladů shromážděných v průběhu správního řízení. Neshledal za důvodný argument žalobce ohledně neznalosti českého jazyka, neboť až do vydání příkazu žalobce nijak nesdělil, že by zaslaným podkladům nerozuměl. Správní orgán I. stupně dále nesouhlasil s tím, že by měřicí zařízení bylo umístěno nevhodně, k čemuž připojil podrobný popis místa. K namítanému zájmu soukromých společností poukázal na ujednání kupní smlouvy a smlouva o poskytování záručního servisu ze dne 30. 11. 2015, podle nichž dodavatelská společnost není nijak zainteresována na postihu řidičů. Správní orgán I. stupně rovněž neshledal nedostatek pravomoci Městské policie Příbram provádět měření, neboť postupovala v součinnosti s Policií ČR. K námitce chybné instalace měřicího zařízení správní orgán I. stupně poukázal na obsah ověřovacího listu, přičemž shledal, že nemá pochyb o funkčnosti daného zařízení, proto shledal, že důkazní břemeno ohledně namítané nefunkčnosti nese žalobce.
11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. V něm uváděl, že v době, kdy mu bylo poprvé umožněno seznámit se s obsahem spisu, tak namítal neznalost českého jazyka, na což však správní orgán I. stupně nijak nereagoval, ačkoliv mu mohl minimálně ještě jednou zaslat výzvu určenou provozovateli. Žalobce dále namítal, že na výběru pokut jsou zainteresovány soukromé společnosti, poukázal přitom na výdaje města Dobříš za údržbu měřicích zařízení. Správnímu orgánu I. stupně proto vytýkal, že se nijak nevypořádal s jeho námitkou, že základním smyslem pořízení automatických technických prostředků byl záměr města kořistit ze získaných pokut, neboť celé město je těmito zařízeními doslova poseto a správní orgán I. stupně disponuje rozsáhlým úředním aparátem, který tyto prostředky spravuje, přičemž veškerá rozhodnutí jsou vydávána automaticky bez hlubšího zamyšlení nad danou problematikou. Žalobce rovněž namítal, že nelze dovozovat oprávněnost obecní policie měřit rychlost vozidel, neboť k zaznamenání rychlosti došlo prostřednictvím automatického zařízení, navíc ve spise není žádná dokument o tom, že by město Dobříš jakožto vlastník technického prostředku svěřil jeho užívání obecní policii. Z toho žalobce dovozoval, že záznam z automatizovaného technického prostředku byl pořízen v rozporu se zákonem. Žalobce měl rovněž ta to, že

lokalita, kde bylo měření prováděno, byla vybrána v rozporu s rozhodovací pravomocí Nejvyššího správního soudu, neboť v daném úseku není žádná zvýšená potřeba nebezpečnosti provozu. Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, že by musel nést důkazní břemeno ve vztahu k otázce, zda měřicí zařízení bylo v rozhodném okamžiku plně funkční, zda bylo nainstalováno dle instalačního manuálu a nevykazuje chyby při měření. V této souvislosti žalobce zdůraznil povinnost správních orgánů zjistit skutkový stav tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, bez přenášení důkazního břemene na obviněného.

12. Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl o odvolání žalobce tak, že jej zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný v podstatných bodech ztotožnil s argumentací správního orgánu I. stupně.

II. Obsah žaloby

13. Žalobce považuje napadené rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím za věcně nesprávné, fakticky nepřezkoumatelné, založené na nesprávných skutkových zjištěních, na nesprávném právním posouzení, a současně má za to, že správní řízení proběhlo v rozporu s právními předpisy.
14. Žalobce namítá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí vyvolává dojem formulářového odůvodnění používaného na identické případy, neboť se žalovaný pouze v několika bodech zabýval konkrétními výhradami žalobce.
15. Žalobce dále namítá nesprávný způsob doručování prvotních písemností, které mu byly doručovány do Spolkové republiky Německo v českém jazyce, tudíž neměl možnost se s nimi seznámit a reagovat na jejich obsah. V tomto postupu žalobce spatřuje porušení čl. 37 odst. 4 Listiny. Žalobce nesouhlasí s argumentem žalovaného, že podáním odporu projevil porozumění českému jazyku, neboť na příkaz ze dne 8. 1. 2019 reagoval jeho zástupce žalobce, nikoliv samotný žalobce, který byl naopak nucen vyhledat právní službu.
16. Žalobce dále nesouhlasí s argumentací žalovaného, že není povinností správních orgánů prověřovat měřicí zařízení, ale že se mohou spokojit pouze s ověřovacím listem, neboť nejsou povinny vyhledávat důkazy podporující nevinu obviněného. Dle žalobce tímto přístupem byla porušena základní zásada správního řízení, že má být zjištěn stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Proto i když je ve správním spise založen ověřovací list měřicího zařízení, tak bylo povinností správních orgánů zabývat se námitkami, které žalobce proti ověřovacímu listu vznesl. Tyto námitky žalobce uplatnil ve svých podáních ze dne 19. 3. 2019 a 17. 4. 2019, v nichž poukazoval na finanční závislost automatizovaného měření rychlosti v katastru města Dobříš, na instalaci měřicích zařízení v rozporu s judikatorními závěry Nejvyššího správního soudu, na vybudování rozsáhlého úředního aparátu a na propojenost se soukromými společnostmi spravujícími měřicí systém a závislé na jeho provozu. Z toho žalobce usuzoval, že primárním cílem měření rychlosti není kontrola dodržování předpisů o bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, ale důvod ekonomický. Vzhledem k těmto výhradám, které žalobce v průběhu správního řízení uplatnil, bylo namístě, aby se správní orgány zabývaly otázkou, zda automatizovaný technický prostředek k měření rychlosti byl správně a bezchybně nainstalován. Navíc jde o dominantní činnost Policie ČR, a nikoliv strážníků městské policie, kteří by neměli být pouze obsluhujícím personálem měřicí techniky za účelem generování pokut. V této souvislosti žalobce poukazuje na svá zjištění učiněná v rámci svobodného přístupu k informacím, kdy zjistil, že v roce 2018 město Dobříš vynaložilo na údržbu systému

649 033 Kč a poslední měřicí zařízení zakoupilo za 1 303 241 Kč. Z toho žalobce dovozuje, že uvedené výdaje svědčí o motivaci města generovat pokuty. Žalobce proto považuje provedené měření rychlosti za neplatné, a tudíž za nezpůsobilý podklad pro zjištění protiprávního jednání žalobce.

17. Žalobce navazuje na výše vyslovený nesouhlas s argumentací žalovaného o tom, že by správní orgány neměly vyhledávat důkazy směřující k dokazování k nevině obviněného. Dle žalobce jsou naopak správní orgány povinny zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí, a přitom šetřit zájmy oprávněných osob a dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Tím, že žalovaný a správní orgán I. stupně toto neučinili, porušili § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
18. Žalobce je rovněž přesvědčen, že závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně nemají v provedených důkazech oporu a nelze zjistit, na základě jakých skutečností správní orgány dospěly ke zjištěnému skutkovému stavu. Má za to, že žalovaný ani správní orgán I. stupně se dostatečně nezabývali všemi jeho argumenty a v odůvodnění svých rozhodnutí se s nimi vypořádali nedostatečně. Odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí považuje žalobce za nejasná a neurčitá. Proto je přesvědčen, že je zde dána faktická nepřezkoumatelnost.

III. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal na dikci čl. 37 odst. 4 Listiny a § 16 odst. 1 a odst. 3 správního řádu, z nichž vyplývá, že je na účastníkovi, aby prohlásil, že neovládá jazyk, a aby si sám na své náklady obstaral tlumočníka, což žalobce neučinil. Žalovaný dále poukazuje na znění plné moci udělenou žalobcem jeho advokátu, která je psána pouze česky a nikoli dvojjazyčně. Žalovaný rovněž zdůrazňuje, že žalobce v průběhu správního řízení v žádném ze svých podání nedal najevo, že by český jazyk neovládal. Dle žalovaného je proto předmětná námitka účelová.
20. K žalobním bodům brojícím proti správnosti měření žalovaný odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 -70, z něhož připomíná právní větu, že správní orgány nejsou povinny domýšlet si tvrzení za obviněného, který sám žádná tvrzení nepředkládá. Žalovaný dále rekapituluje, jaké důkazní prostředky byly shromážděny, přičemž je přesvědčen, že na jejich základě byl skutkový stav zjištěn bez pochybností. Zpochybňuje-li žalobce výsledky měření, pak se na něj přenáší důkazní břemeno a nestačí pouze tvrdit chybovost měření.
21. Žalovaný dále považuje za vnitřně rozporné a nelogické žalobní námitky ohledně finanční zjištěnosti automatických měření. V návaznosti na to popisuje způsob fungování tohoto měřicího zařízení, které je automatizované a funguje bez obsluhy. Pokud by toto měřicí zařízení mělo sloužit za účelem dosažení zisku, pak by ztrácelo smysl za situace, kdy všichni řidiči budou dodržovat své povinnosti. Následně žalovaný uvádí statistické údaje o počtu smrtelných nehod v letech 2016 až 2018.
22. Žalovaný rovněž nesouhlasí s argumentací žalobce o povinnosti správních orgánů provádět dokazování směřující k nevině obviněného. Odkazuje na dikci § 20, § 21 a § 125f odst. 1 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky a zde uváděný princip objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, který se může odpovědnosti zprostit jen na základě liberačních důvodů.

23. S ohledem na uvedené žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení krajským soudem

24. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
25. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, jelikož účastníci ani na výzvu soudu nesdělili, že by s tímto postupem nesouhlasili [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu předloženého správního spisu. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
26. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Soud nesouhlasí s namítaným užitím formulářového odůvodnění. Z obsahu odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že předmětem řízení byla věc týkající se žalobce a že dokazování bylo zaměřeno na zkoumání odpovědnosti žalobce za konkrétní přestupek provozovatele vozidla. Proto pokud snad žalovaný či správní orgán I. stupně využili nějaký předchozí vzor správního rozhodnutí týkající se obdobné věci, který následně uzpůsobili příběhu žalobce, pak v tomto postupu soud neshledává žádné pochybení.
28. Jako nedůvodný soud vyhodnotil rovněž žalobní bod, v němž je obecně namítáno, že závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně nemají v provedených důkazech oporu a nelze zjistit, na základě jakých skutečností správní orgány dospěly ke zjištěnému skutkovému stavu. Součástí správního spisu je listina zaznamenávající fotografii žalobcem provozovaného vozidla a údaje o rychlosti, místě a čase, přičemž mezi těmito údaji se rovněž uvádí údaj „GEMVEL0026, ver1.0, poř. č. 20033“, na základě čehož lze relativně snadno dovodit, že předmětný záznam je výstupem z měřicího zařízení SYDO TRAFFIC VELOCITY, výrobní číslo GEMVEL0026, k němuž byl vydán ověřovací list s datem zkoušky 25. 1. 2018, jenž je rovněž součástí správního spisu. Měřicí zařízení pod tímto označením je rovněž uváděno ve smluvní dokumentaci a v předávacím protokolu od jeho dodavatele, jež jsou rovněž součástí správního spisu. Zařazení předmětného měřicího zařízení v konkrétní lokalitě je doloženo opatřením obecné povahy Městského úřadu Dobříš ze dne 9. 9. 2015 ve spojení s grafickými přílohami a vyjádřením Policie ze dne 4. 9. 2015. Je tedy zřejmé, na základě čeho bylo zaznamenáno překročení nejvyšší povolené rychlosti vozidla provozovaného žalobcem a na základě jakých skutečností správní orgány dospěly ke zjištěnému skutkovému stavu. Nelze proto souhlasit s žalobní námitkou, že by napadené rozhodnutí bylo z těchto hledisek nepřezkoumatelné.
29. Nedůvodným soud dále shledal žalobní bod týkající se požadavku na překlady písemností zasílaných žalobci na jeho adresu do Německa. Judikatura opakovaně dovodila, že soud ani správní orgán není povinen zasílat účastníku řízení překlad rozhodnutí či jiných písemností v jiném jazyce (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 7 Azs 237/2018 - 53, nebo ze dne 23. 1. 2014, č. j. 4 Azs 32/2013 - 22, dostupné jako všechna zde uváděná soudní rozhodnutí na www.nssoud.cz). Žalobcem zmiňované právo na tlumočníka čl. 37 odst. 4 Listiny, jež pro účely správního řízení podrobněji

upraveno v § 16 odst. 3 správního řádu, se týká primárně práva tlumočení při jednání či jiném úkonu správního orgánu a rozhodně v sobě nezahrnuje automatický nárok na překlad písemností doručovaných správním orgánem. Zmiňované ustanovení § 16 odst. 3 správního řádu (podobně jako zastřešující čl. 37 odst. 4 Listiny) navíc předpokládá určitou procesní aktivitu účastníka, který musí prohlásit, že neovládá jednací jazyk. Správní orgán I. stupně proto nemohl automaticky předpokládat, že žalobce neovládá jednací (český) jazyk, a to ani v situaci, kdy doručoval písemnosti na adresu žalobcova sídla ve Spolkové republice Německo. Skutečnost, že žalobce je právnickou osobou založenou podle německého práva a sídlící v Německu, sama o sobě ještě nevypovídá nic o tom, v jakém jazyce bude schopna tato právnická osoba jednat. Německá společnost s ručením omezeným („Gesellschaft mit beschränkter Haftung“) založená podle německých právních předpisů totiž může být ovládána v zásadě kýmkoliv, nikoli výhradně německy hovořícími osobami (stejně jako česká společnost s ručením omezeným může být ovládána též zahraničními subjekty), proto nelze nikterak předvídat, jakým jazykem se osoby jednající za tuto společnost budou či nebudou schopny dorozumívat. Správní orgán I. stupně proto rozhodně nepochybil, jestliže zasílal žalobci písemnosti v českém jazyce a bez překladu. Jak přitom vyložil Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 18. 7. 2002, sp. zn. IV. ÚS 394/01 (dostupné na www.usoud.cz): „Smyslem práva zakotveného v ustanovení čl. 37 odst. 4 Listiny je zajistit, aby účastník řízení, který neovládá jazyk, v němž řízení probíhá, nebyl touto skutečností znevýhodněn a po jazykové stránce rozuměl všemu podstatnému, co je v řízení řečeno. Tohoto práva však nesmí být zneužito k záměrnému a účelovému prodlužování řízení, jeho zdržování a zvyšování jeho nákladů za situace, kdy účastník řízení zcela evidentně a bez sebemenších pochyb jazyk, v němž se vede jednání, ovládá“ (ve vztahu ke správnímu trestání tuto zásadu dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 10. 2014, č. j. 6 As 149/2014 - 21, body 20 až 26). Soud samozřejmě nepřehlédl, že žalobce již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně avizoval, že český jazyk neovládá (a současně požadoval dodatečný překlad již zaslaných písemností), poprvé tak ovšem učinil až v rámci podání ze dne 8. 2. 2019, tedy až poté, co již udělil plnou moc českému advokátovi, který následně jeho jménem podal odpor proti příkazu ze dne 8. 1. 2019, a následně za něj dne 6. 2. 2019 jednal se správním orgánem I. stupně s souvislostí se seznámením se s podklady pro vydání rozhodnutí. Soud má za to, že bylo-li prohlášení o neznalosti jednacího jazyka učiněno až v této pokročilé fázi prvostupňového řízení, kdy žalobce již učinil několik relevantních procesních úkonů, aniž by přitom jakkoli dal najevo neschopnost dorozumět se se správním orgánem I. stupně, pak jeho požadavek na dodatečné zasílání písemností s překladem již vykazuje znaky procesní obstrukce. Jak navíc správně připomněl žalovaný ve vyjádření k žalobě, plná moc udělená žalobcem jeho advokátovi byla vyhotovena toliko v českém jazyce. U osoby, která o sobě prohlašuje, že českému jazyku nerozumí, působí takové počínání přinejmenším překvapivě a jen to posiluje dojem z obstrukční taktiky. Z uvedených důvodů nemohou argumenty žalobce proti doručování prvotních písemností bez překladu obstát.

30. Argumentačně nejobsáhlejší žalobní body se týkají nedostatečného vypořádání námitek, jimiž žalobce v průběhu prvoinstančního i odvolacího řízení brojil proti měřicímu zařízení, ať již z důvodu jeho údajně chybné instalace, nebo z důvodu jeho provozování neoprávněnými osobami a za účelem dosažení zisku z uložených pokut.
31. K těmto žalobním bodům soud předně konstatuje, že žalovaný se s žalobcem uplatněnými námitkami vypořádal, byť způsobem pro žalobce nepříznivým. Napadené rozhodnutí tudíž není nepřezkoumatelné ve smyslu nemožnosti zjistit jeho obsah nebo důvody, pro

kteřé bylo vydáno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38, bod 10, včetně judikatury tam odkazované). Důvody, o které se napadené i prvostupňové rozhodnutí opírají, soud považuje i za věcně správné. Soud ovšem musí současně podotknout, že důvody podané žalovaným jsou i navzdory své objektivní přezkoumatelnosti a věcné správnosti argumentačně velmi nepřesvědčivé a místy na hraně srozumitelnosti. Soud proto v následujících odstavcích uvádí tyto důvody na pravou míru, čímž současně zodpoví dotčené žalobní body:

32. K otázce namítané funkčnosti měřicího zařízení se žalovaný vyjádřil na straně 4 napadeného rozhodnutí v prostředním odstavci. Zde vyjádřený právní názor (byť krkolomně formulovaný), že není povinností správních orgánů prověřovat technické vlastnosti zařízení pro měření rychlosti, k němuž byla vydána osvědčení o jejich otestování (zde ověřovací list s datem zkoušky 25. 1. 2018), je správný. Tento právní názor zcela koresponduje se závěry konstantní judikatury, zmínit lze například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 As 306/2017 - 32, jenž uvedl: *„Za situace, kdy je z fotografie zřejmé, o jaké vozidlo se jedná, a je jednoznačně čitelná jeho registrační značka, přičemž současně při jeho zachycení snímku na obrazový záznam nebyla mezi rychloměrem a vozidlem žádná překážka, neměly správní orgány důvod mít jakékoliv pochybnosti o kvalitě a objektivitě měření – a to ani tehdy, pokud neprovedly kontrolní výsledky policistů a nezařadily mezi podklady pro rozhodnutí návod k obsluze měřicího zařízení (...) Z listin nacházejících se ve spise a z úředních záznamů Policie ČR plyne, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení, tedy i stav vozidla odpovídal požadavkům, jež jsou na něj kladeny. Ačkoli je nutné přesné zjištění naměřené rychlosti z důvodu právní kvalifikace, na případné limity rychloměru či drobné změny měřicího vozidla dopadá odchylka, která poskytuje dostatek prostoru pro eliminaci případných negativních vlivů na průběh řízení“* (obdobně srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 30. 4. 2019, č. j. 9 As 57/2019 - 30, bod 24, ze dne 25. 6. 2018, č. j. 4 As 159/2018 - 37, body 14 až 17, ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Obecně samozřejmě nelze vyloučit, že při měření rychlosti jedoucího vozidla může dojít k technické chybě měření, nicméně aby tuto variantu musely správní orgány v řízení o přestupku prověřovat, tak musí existovat konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50, body 35 a 36). Jinak řečeno, jestliže měření rychlosti bylo prováděno verifikovaným technickým zařízením (což v nyní posuzované věci bylo – viz ověřovací list s datem zkoušky 25. 1. 2018), pak není důvod, aby správní orgány výsledek těchto měření jakkoli přezkoumávaly, ledaže by jim byly předestřeny důvody, které o zaznamenaném výsledku měření vzbudí rozumnou pochybnost.
33. Takovou rozumnou pochybnost přitom nebylo možno dovodit na základě žalobcem všeobecně formulovaných tvrzení v jeho podáních ze dne 19. 3. 2019 a 17. 4. 2019, v nichž bez bližšího vysvětlení tvrdí, že měřicí zařízení bylo v rozporu s instalačním manuálem a tedy vykazuje chyby při měření. Jestliže žalobce nevysvětlil, na základě čeho mu tyto pochybnosti o technických nedostacích měřicího zařízení vznikly, ale pouze obecně spekuloval, že zde takové technické nedostatky zřejmě jsou, pak správní orgány rozhodně nebyly povinny pravdivost těchto tvrzení hlouběji prověřovat. V takovém případě zcela postačilo zkonstatovat, že měření byla provedena verifikovaným technickým zařízením (viz závěry judikatury uváděné v předchozím odstavci). Rozhodně nebylo nutné, aby na základě námitek obsažených v podáních ze dne 19. 3. 2019 a 17. 4. 2019 správní orgán I. stupně např. překontroloval software nainstalovaný v měřicích zařízeních, prověřoval

instalační manuál či prováděl zkušební měření za účelem vyloučení chybovosti. Zásada materiální pravdy dle § 3 správního řádu není zcela bezbřehá, nelze ji chápat absolutisticky jako nutnost detailně prověřovat každou dílčí skutečnost, která zazní v účastnických podáních, aniž by se opírala alespoň o relevantní tvrzení. V tomto směru žalovaný ve svém vyjádření k žalobě přílehavě odkázal na nosné závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 -70, který mj. vyložil, že neuvede-li obviněný dostatečná skutková tvrzení, pak extenzivním výkladem dovozovat povinnost správního orgánu, aby za obviněného tato tvrzení domýšlely a vypořádávaly se s nimi v rozhodnutí (srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, bod 21 a 22). Za taková dostatečná skutková tvrzení nelze považovat právě spekulativní úvahy, že měřicí zařízení bylo instalováno v rozporu s instalačním manuálem a vykazuje chyby při měření, aniž by současně bylo jakkoli upřesněno, z čeho taková závažná podezření plynou.

34. Soud nicméně musí korigovat příliš kategorický závěr žalovaného, že „...v tomto řízení se prokazuje vina, nikoliv nevina obviněného jako přestupce“, neboť toto konstatování skutečně může na první pohled působit tak, jakoby se v přestupkovém řízení nemohly provádět důkazy podporující nevinu. Tak tomu samozřejmě není. V usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. II. ÚS 1050/15, na které je v inkriminované části odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazováno, sice v bodě 22 zazněla věta „Prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu.“, které je ale třeba rozumět v tom smyslu, že nevinu není třeba prokazovat do té doby, dokud není spolehlivě prokázána vina. Tedy nikoliv v tom smyslu, by v přestupkovém řízení byly vyloučeny důkazy podporující nevinu. Výše zmiňované neobratně naformulované odůvodnění v příslušné části napadeného rozhodnutí (předposlední věta na str. 5 ve druhém odstavci) však nemění nic na celkové správnosti vysloveného závěru, že správní orgány nebyly povinny za žalobce vyhledávat podklady podporující jeho hypotézy o technické nefunkčnosti měřících zařízení.
35. Pokud jde o námitky vztahující se k provozování měřících zařízení neoprávněnými osobami a za účelem generování zisku, tak k tomuto okruhu námitek se žalovaný vyjádřil na str. 5 v posledním odstavci a na str. 6 prvním odstavci napadeného rozhodnutí. Právě v těchto pasážích jsou úvahové závěry žalovaného vyjádřeny leckdy na hraně srozumitelnosti, nicméně v jádru jde o závěry věcně správné. Žalovaný zde jednak implicitně zodpověděl otázku, zda měření rychlosti vozidel může kromě Policie ČR provádět též obecní policie. Soud souhlasí s žalovaným, že obecní policie pravomoc k měření rychlosti vozidel skutečně má, neboť toto oprávnění plyne přímo z § 79a zákona o silničním provozu, které stanoví: „**Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel.** Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“ Soud dále doplňuje, že v době změření rychlosti žalobcem provozovaného vozidla nic nenasvědčovalo tomu, že by Městská policie Dobříš (tj. obecní policie na území města Dobříš) nepostupovala v součinnosti s Policí ČR. Naopak, podklady založené ve správním spise, jako opatření obecné povahy ze dne 9. 9. 2015 o stanovení místní úpravy ve spojení s vyjádřením Policie ČR ze dne 4. 9. 2015 potvrzují, že zajištění měření rychlosti v inkriminovaném úseku probíhalo zcela v koordinaci mezi Policí ČR a městem Dobříš, které je zřizovatelem své obecní policie (Městské policie Dobříš). Pravomoc Městské policie Dobříš zabezpečovat místní záležitosti veřejného pořádku v rámci působnosti města Dobříš a plnit úkoly za účelem odhalování dopravních přestupků vyplývá přímo ze zákona [viz § 1 odst. 2 a § 2 písm. h) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších

předpisů]. Nelze proto souhlasit s žalobcem, že by bylo nutno dokládat nějaké speciální pověření, které by Městskou policii Dobříš opravňovalo k tomu, aby spravovala záznamy z měřících zařízení rozmístěných v obci a aby na základě poznatků z nich získaných oznamovala správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku. Z těchto důvodů jsou liché úvahy žalobce, že měření rychlosti vozidel je dominantou Policie ČR.

36. Soud se rovněž neztotožnil s námitkami žalobce, že by zařízení k měření rychlosti provozovaly soukromé osoby a že jeho primárním cílem je generovat zisk z pokut. V napadeném rozhodnutí je velmi přílehavě citováno z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018 - 36, v němž bylo ustanovení § 79a zákona o silničním provozu vyloženo tak, že instalaci a nastavení zařízení k měření rychlosti, jakož i údržbu jejich software a hardware jinak užívá obecní policie, mohou provádět i třetí osoby, které však nesmějí mít zájem na výsledcích těchto měření (obdobně srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014 - 27, body 36 až 38). To znamená, že pokud se jedná pouze o zajišťování funkčnosti měřících zařízení a jejich technickou údržbu, pak tyto činnosti lze klidně svěřit i soukromé společnosti, a naopak není vyžadováno, aby je prováděla výhradně obec či obecní policie a aby jen za tímto účelem zaměstnávala specializované techniky. Městu Dobříš tedy nic nebránilo, aby zařízení k měření rychlosti vozidel na svém území zakoupilo od soukromých společností, a současně jim pravidelně platilo za následnou údržbu těchto zařízení. Přesně tento typ závazku vyplývá z obsahu smluv založených ve správním spise (kupní smlouvy a smlouvy o poskytování záručního servisu ze dne 30. 11. 2015, servisní smlouvy ze dne 23. 2. 2016, včetně jejich příloh), kdy společnosti GEMOS CZ, spol. s r. o. a GEMOS DOPRAVNÍ SYSTÉMY, a. s. měly městu Dobříš jednak dodat samotná měřící zařízení a uvést je do provozu, a současně měly městu nadále poskytovat servisní údržbu těchto měřících zařízení. V přílohách smluv je přitom sjednán konkrétní počet servisních hodin a jsou zde stanoveny pevné platby za jednotlivé servisní úkony, jejichž výše není nijak navázána na množství vybraných pokut. Soud proto zcela souhlasí s žalovaným, že zmiňované soukromé společnosti zjevně nejsou hmotně zainteresovány na postihu řidičů za spáchané přestupky, neboť dle doložených smluv jim náleží měsíční odměna bez ohledu na množství postihů zaznamenaných automatizovaným technickým prostředkem.
37. Zjištění, která žalobce získal na základě svobodného přístupu k informacím a která se týkají výše nákladů vynaložených městem Dobříš v souvislosti s pořízením měřících zařízení, dle soudu nikterak nepodporují skutkovou verzi, že by byl dán zájem na udělení co nejvyššího množství pokut kvůli generování ekonomického zisku. Soud naopak považuje za logické, že v souvislosti s provozem měřících zařízení jsou spojeny určité nezbytné výdaje. Nelze přitom přehlédnout, že v odpovědi města ze dne 28. 3. 2019 na žádost žalobce o poskytnutí informací je výslovně zmiňováno, že se jedná o náklady na veškerou údržbu po dobu pěti let. V kontextu této informace se nákladové částky zdaleka nejeví natolik „alarmující“, jak je zdůrazňováno v žalobě. Otázka, zda je výše těchto výdajů pro rozpočet města Dobříš ekonomicky výhodná, či zda by servis měřících zařízení nemohl být zajišťován jinak a levněji, je otázkou již ryze politické odpovědnosti města vůči svým občanům, jejíž zodpovězení není předmětem tohoto řízení, neboť nijak nesouvisí se skutkovými okolnostmi žalobcem spáchaného přestupku.

V. Závěr a náklady řízení

38. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 1 s. ř.

s.), a proto ji zamítl (výrok I).

39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. prosince 2020

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce